



עלון "דבר הקב"ה" לכבוד הקב"ה



פרשת בא

זכות נשים צדקניות נגאלו – כחה של צניעות

כידוע בנות ישראל במצרים היו מאד צנועות לכן מהמראות הצובאות נעשה הכיור וזכות נשים נגאלו ישראל ממצרים ובזכות צניעותם עתידים להגאל נביא כמה סיפורים על ישועות וזכות קבלה קטנה של צניעות

סיפר הרב אריה שכטר: "ילד בן 8 הלך עם אביו ואחיו לים המלח. היה שם חבל שעד כאן אפשר לשחות ואחר כך זה איזור סחיפה. הילד לא שם לב והוא עבר את החבל ונסחף... עד שאביו ואחיו לא ראו אותו. הם מיד הזעיקו הצלה לחפש את הילד. במשך 8 שעות (!!!) הם חיפשו את הילד ומצאו אותו חי וקיים ובריא. באותן 8 שעות הילד לא סובב את הפנים למים, אחרת היה שורף לו העיניים, הייתה לו סייעתא דשמיא. הוא אמר משניות בעל פה, הוא אמר הרבה תהילים בעל פה, ואפילו נרדם על המים מרוב עייפות. שם התגלה לנו סוד ההצלה... אמא שלו שהייתה חסידת סאטמר מהקבוצה שהלכו מאוד צנוע, סיפרה: שיום אחד היא החליטה שלבושה זה יותר מדי יאכנע בשבילה וצריכים לשנות קצת, להיות יותר מודרנית כמו כולן. היא שינתה את הכובע... את הנעליים... את הביגוד. כשהיא שמעה שהילד שלה נמצא במים ולא מוצאים אותו היא רצה לביתה הוציאה את כל מה שהיה לה וזרקה את הכל לאשפה. היא פנתה אל הקב"ה בדמעות ואמרה: "רבונו של עולם שלחתי לי טלגרמה, קיבלתי! אני עשיתי את שלי! עכשיו הכדור אצלך!". בזכות המעשה הזה הילד שלה נשאר חי וקיים באותם שעות גורליות עד שניצל".

לפני כמה שנים שמעתי הרצאה מרב גדול שמוסר הרצאות לצניעות באנגליה והוא סיפר: "פעם מסר הרצאה לפני נשים על הצניעות. אחת הנשים הבינה מההרצאה שהבגדים שלה לא כשרים, לא החולצות לא החצאיות לא הגרביים לא הנעליים ולא הכיסוי ראש... הכל לא טוב.

מה עשתה? אחרי ההרצאה הלכה וקנתה בגדים חדשים לשבת וליום חול, חזרה הביתה וזרקה את כל הבגדים הישנים לפח... והשאירה רק את החדשים שהיו צנועים. כאשר חזר בעלה בצהריים מהכולל, אמרה לו: "תגידי לי תתחדשי!" "תתחדשי... למה מה קרה?" קניתי בגדים חדשים, בוא תראה" בגדים יפים קניתי תתחדשי... אבל מאיפה היה לך כסף?" היא אומרת לו: "מה פירוש? מהספק שלנו!" "מה זה כסף שלנו?" הוא חוקר. כל שבוע הוא היה מביא 400 דולר ובאותו שבוע היו צריכים לשלם כל פעם מחדש: גם מכולת, גם ירקות, גם דגים, גם בשר, קופת חולים, מים חשמל טלפון גז וכו' ככה היו משלמים כל שבוע. מה היא עשתה, לקחה את כל הכסף הזה וקנתה בו בגדים. הוא אמר לה: "אני לא מביין אותך, כשאלך למכולת במה אני אשלם, החולצות שלך?" היא עונה, "הבגדים שלי לא היו כשרים! אני אלך ברחוב ואני אעשה חטאים!! מה רצית שאני אחטיא את הרבים!!!" "כן, אבל מה נאכל?" "אז מה אתה רוצה שאני לא אצא החוצה?" "אז מה נשתה?" "מה אתה רוצה שאני אעשה..." הוא ראה שהיא לא עונה לו לעניין. הוא אמר לה בכעס: "תשמעי, אני לא יכול לאכול ארוחת צהריים אני חוזר לכולל!" הוא ירד במדרגות ויצא החוצה. פתאום הוא רואה שהגיע מכתב חדש בתיבת הדואר (מה שקודם לא היה). הוא פותח את המעטפה ומה הוא מוצא... צ'ק על סך 4,000 דולר!!! לפקודת אשתו. ועוד מכתב שלם שמפרט על מה זה מגיע... הוא קורא ולא מביין. הוא קיבל מצב רוח טוב. הוא חזר בריצה, קופץ במדרגות שתיים שתיים יחד... מנפנף לאשתו בציק: "תשמעי... תשמעי... קיבלנו אוצר גדול, 4,000 דולר!! תסבירי לי מה זה פה?" היא לוקחת את הציק, מסתכלת מה כתוב במכתב ואומרת לו בחיך: "תשמעי, מה שכתוב פה זה הפרשי דרגה, פעם עבדתי בדרגה נמוכה יותר אחר כך עשיתי השתלמות וניהלתי לי דרגה גבוהה והם לא שילמו לי לפי הדרגה הגבוהה... עכשיו הם מחזירים לי שנה שלימה של עבודה ששילמו לי פחות". "איזה יופי", הוא שמח, "תגידי, היית יודעת לדרוש מהם את זה אם לא היית מקבלת?" היא אמרה: לא, מאיפה שאני אדע... זה כתוב במחשב שלהם, אם הם רוצים נותנים, אם הם לא רוצים הם לא נותנים" "ברור לי שקיבלנו את זה בזכותך", אמר לה, "חבל של קניתי ב-500 דולר! היינו מקבלים יותר... אני מאוד מעריך אותך שהיית כל כך חזקה ותיקנת את הבגדים!". הבעל הלך אחר כך לאותו רב, שמסר את ההרצאה, ונתן לו מעשר כספים 400 דולר! הוא לחץ את ידיו ואמר: "זה בזכותך! בזכות שלימדת את אשתי על חשיבות צניעות הבגדים... תודה רבה

היה נראה צנוע וטוב. חזרתי הביתה והראיתי לבעלי את החצאית, התיישבתי על כסא... ואז ראינו שהחצאית מתקצרת... והיא לא כל כך ארוכה על פי דין. "חבל, זה לא כל כך צנוע... אני לא רוצה אותה, אלך להחליף את זה". חזרתי שוב לחנות עם החליפה. אמרתי להם: "תחליפו לי, החליפה לא מתאימה לי, קניתי את זה בטעות" אמרו לי: "לא! מה לא שמת לב שזאת הייתה מכירת סוף העונה?! אין החזרות! ואין החלפות! לא רוצים לקחת את זה!" "טוב אז נתנו לי זיכוי" "לא! גם זיכוי לא תקבלי!" "אבל זה לא טוב לי..." "זה לא מעניין אותנו"... אמרתי להם בכעס: "אני לא אחזיק בבית שלי חצאית לא כשרה שמחטיאה את הרבים! קחו את החצאית!". לקחתי את החצאית וזרקתי אותה להם על הריצפה בחנות והלכתי. קניתי לי בד בצבע העליונית, שלחתי לתופרת שתתפור לי חצאית אחרת... הפסדתי 200 שקל בגלל זה. באותו חודש ממש, אני לא יודעת איך, קיבלתי 2,000 שקל!!! ממקום שלא האמנתי בכלל שאקבל".

עובדות קצרות ממה שסיפרו נשים. על כוחה של צניעות

את רוצה סגולה טובה ובטוחה? את רוצה ברכה וישועה? דבר שיש בו הצלחה וסייעתא דשמיא מרובה...? צניעות אמיתית כפי רצון ה' יתברך, היא ההזדמנות שלך!!! למה לך לחכות? תנסי ותראי. נשים מספרות, שביום שקיבלו על עצמן להתחזק בצניעות ואפילו במשהו קטן - לכבוד הקב"ה - הן ראו סייעתא דשמיא מדהימה מכל הכיוונים! מאידך היו נשים שהתאמצו מאוד בתפילות, בתהילים, בחסד, בהפרשת חלה... וכו' ולא ראו ישועה עדיין. אבל כשקיבלו על עצמן להעלות את עובי הגרביים או לחזק את כיסוי הראש... מיד ראו הצלחה אדירה ועזרה ממרום בכל התחומים!!! נציין לך כמה עובדות קצרות (מתוך אלפי מקרים!!) שסיפרו נשים על עצמן: הייתה אשה אחת שהלכה מאופרת בצורה המושכת את העין. פגשה אותה רבנית חשובה והעירה לה בעדינות כי היא מאופרת מדי חזק וזה לא צנוע. אותה אשה התנצלה ואמרה לרבנית, שהיא חוזרת בתשובה והיא לא ידעה שזה אסור. היא הבטיחה לרבנית שכשתגיע לביתה היא תוריד את האפור. בינתיים היא ביקשה ברכה מהרבנית כי היא גרושה ובעלה התחייב לתת לה דירה אך הוא מתחמק מכך, כך שעכשיו היא נודדת ממקום למקום... הרבנית ברכה אותה שתזכה להגיע למנוחה ולנחלה. וכך הן נפרדו. חלפה תקופה. אותה רבנית עוברת ברחוב, ופתאום ניגשת אליה אשה לא מוכרת, ומחבקת אותה. "שליחה, מי את...?", מתפללות הרבנית. והיא עונה: "רבנית יקרה, אני אותה חוזרת בתשובה שראית אותי לפני כמה חודשים, מצאת אותי מאופרת והערת לי על כך, ואכן כשהגעתי לביתי מחקתי את כל האפור. המעניין הוא שכל הכספים שנתתי לעורכי דין יקרים, עדיין לא קיבלתי בזכותם דירה, אך אחרי שתיקנתי - בזכותך - את עצמי ומחקתי את האפור, זכיתני!! בעלי נתן לי את מה שהתחייב לי! וכעת יש לי דירה משלי... הכל בזכותך...! תודה רבה".

על אשה אחרת מסופר שבנה גוייס לצבא, ונקבע מקומו להיות בחזית במקום די מסוכן. אימו שדאגה לו מאוד החליטה לנסות כל אמצעי אפשרי ובלבד שבנה יועבר לעורף. היא פנתה למפקד שלו, לראש הישיבה שלו מיישיבת ההסדר, לגורמים שונים שאולי יוכלו לפעול בדבר... אך כל המאמצים שעשתה עלו בתוהו. לאחר בירורים רבים היא שמעה שחייל אחד אכן הועבר מהחזית לעורף. היא פנתה לאימו של אותו חייל, להתייעץ איתה וללמוד ממנה איך תוכל להעביר את בנה מאותו מקום מסוכן. אותה אם הייתה תושבת ראש העין, אשה תמימה מאוד. היא אמרה לאם שבאה אליה: "התפללתי לה, זה הכל!" "גם אני התפללתי", השיבה האם השניה, "ובינתיים... הכל כרגיל?" אז אמרה לה האשה מראש העין: "תראי, אצלי ענייני הצניעות אינם נמצאים בחזית. בחזית הכל גבולי, השרוול בדיוק במרפק ובכל תנועה מתרומם... הצווארון סגור בערך ולפעמים הוא נפתח... חצאית קצת צמודה וקצת קצרה שכל עליה מרים את הבד יותר מדי... כל אלו אצלי אינם נמצאים בחזית אלא מוצפנים היטב בעורף, והם שגרמו שהבן שלי יהיה בעורף! תנסי גם את להתלבש כך בביגוד לא גבולי אלא צנוע בכל המצבים". האם השניה הקשיבה לה בדממה והחליטה שהיא מנסה. עברו ימים. אף פעם לא הציצה מכיסוי הראש. הכפתור של העליון בשחולצה נסגר. אפילו גרביים אטומות 70 דניר כמו ש צריך רכשה לה. ואין לדבר על השסע שנסגר. והנה כעבור כמה שבועות, הבן מתקשר מהצבא, ביקשו ממנו לסגת מהחזית היות והוא מומחה בתיכונות מחשבים ובוה הם רוצים שיעבוד עד גמר השירות וזה גם יועיל לקידומו בעבודה קבועה בעתיד... לא הייתה לה הפתעה כל כך מאושרת מזו!!!



לזכות להרגיש את קדושת השבת כמו רב העיר הרב חיים בכח הצדקה

מוטל, היה סוחר יהודי העמל במשך ימות השבוע לפרנסתו. ביום שישי היה עובד עד שעה הסמוכה לשבת, ולאחר מכן סוגר את תורתו, מתכוון בחפזה לשבת, ומעביר את השבת - בעיקר בשינה מרובה, "להשלים" את כל השינה של ימות השבוע. את הסעודות היה עורך כלאחר יד, כמעט בלי זמירות ודברי תורה, כי היה ממנהר לישון. תפילות השבת נאמרו אף הן בחטף, רק כדי "לצאת ידי חובה". מידי שנה היה נוהג מוטל לנסוע ליריד שוורים שהתקיים בעיר צירנוביץ. שנה אחת, כשנסע מוטל ליריד, הרוויח סכום נאה של 5,000 רובל. כאשר הסתיים היריד, היה זה סמוך לשבת, והוא הוצרך לשבות בעיר. התלבט מוטל היכן לשמור את צרור הכסף שלו, ואנשי המקום המליצו לו להפקידו אצל רב העיר, הצדיק רבי חיים, מחבר הספר "באר מים חיים". נגש מוטל אל בית הרב, והנה בעומדו לנקוש על הדלת, שומע הוא מבפנים את קולו של הרב הקורא ומנגן בפרשת השבוע "שניים מקרא ואחד תרגום" במתיקות נפלאה. הניגון משך את ליבו, והוא נעמד להטות אוזן. צר היה לו להפריע ולקטוע את הצדיק מן הלימוד המתוק. בעומדו כך ליד הדלת, שומע הוא לפתע קול נקישות מדלת אחרת של הבית. מישוה נכנס, ואחר כך - קולות בכי חרישי. הטח אוזנו והנה הוא שומע אישה המספרת לרב בקול בוכים כי אלמנה היא, ובת בוגרת יש לה. לצורך שידוכיה נטלה על עצמה התחייבות כספית גבוהה, ועתה מתקרב מועד החתונה ואין בידה את הסכום שהתחייבה. היא חוששת מאוד שתאלץ לבטל את השידוך. בעודה בוכה מרות, שאל אותה הרב מהו הסכום שהיא זקוקה לו, והיא ענתה: "חמשת אלפים רובל". ענה הרב בצער שאין לו סכום כזה, אלא רק כמה עשרות רובלים. הוא ניסה לעודדה בדברים, ומקולו ניכר היה כי הוא מצטער מאוד על צערה ועל כך שאינו יכול לעזור לה. מוטל הרגיש כי צרור הכסף שבידו בוער. בדיוק חמשת אלפים רובל יש לו - סכום הכסף שהרוויח בעמל בימי היריד! אולם כאן מעבר לדלת ישנה אישה אומללה המבכה את מר גורלה, והכסף הזה יכול להאיר את כל חייה! מתוך התגברות פנימית עצומה, החליט שהוא מוסר את כל צרור כספו, כמות שהוא, ליד האלמנה!

כעת נקש מוטל בדלת, וביקש לדבר בצד עם הרב. בלב שלם ובנפש חפצה מסר לידו הרב את צרור הכסף שימסרהו לאלמנה. עיני הרב אורו. הוא שמח שמחה רבה שיזכה עכשיו להרנין את לב האלמנה ולא להשיב פניה ריקם. מסר לה הרב את הכסף והיא יצאה מן הבית מאושרת עד אין קץ.

ענה, פנה הרב אל מוטל וביקש ממנו שיואל להתארח בביתו בשבת קודש. מוטל הופתע והתרגש מן ההזמנה. להיות במחיצתו של הרב במשך השבת - לזאת לא ציפה ולא מילל. מבלי שהייתה שהות בידו להרהר בדבר - כבר הוכנס פנימה. למרות שהייתה זו שעת צהריים מוקדמת, זרח הבית באור השבת. מפה לבנה הייתה פרוסה של השולחן, פמוטות השבת ניצבו בוהקים במקומם, וניחוח התבשילים נישא באוויר. מוטל זכה לחזות כיצד הרבי מתכוון לשבת קודש ברגש עמוק של קדושה וגעגוע וציפייה. השבת כולה עברה על הרבי בהתרוממות הרוח. הרבי היה כולו שלהבת קודש, ניכר היה שהשבת שוכנת עמוק בנשמתו, ומלחטת את כל ישותו. הסעודות, הזמירות, דברי התורה, תפילות השבת - הכל נעשה ברגש ובשמחה עצומה. מוטל חש שהוא נישא אל על. רגש מתוק, שכמותו לא חווה מעולם, של רוממות וקרבת ה', הציף את ליבו. טעם גן עדן, "מעני עולם הבא".

בצאת השבת, לאחר ההבדלה, כאשר פנה מוטל לשוב לדרכו, פנה אליו הרבי ואמר: "מוטל, זכית לקיים מצווה עצומה, להרנין לב אלמנה ולהכניס כלה יתומה לחופה. עשית זאת במסירות נפש, מסרת את כל כספך לשם כך. לכן כעת זוהי "עת רצון" עבורך, ואוכל לבקש ולהתפלל בשבילך ביתר שאת, ובעזרת ה' התפילה תתקבל. אמור נא לי מה משאלתך ובקשתך".

מוטל הרהר - מה ישאל ומה יבקש. בחסדי ה', יש לו אישה וילדים הגונים, אף פרנסה יש לו ברוך ה' ברווח. לאחר מחשבה נענה ואמר: "מבקש אני לזכות להרגיש בכל שבת קדושה ושמחה וקרבת ה' כמו שהרבי הרגיש בשבת זו! נוכחתי לראות שזוהו התענוג הגדול ביותר מכל התענוגים וההנאות!" הרהר הרב ואמר: "אוכל לבקש זאת עבורך. אולם חושיש שהדבר אינו טוב בשבילך". "מדוע?" אבן מוטל. והרב הסביר: "במשך כל ימות השבוע אתה עובד לפרנסתך, ראשך טרוד רבות בענייני החולין ולא בעסק התורה, לכן יהיה קשה עבורך לשאת קדושה והתרוממות כה רבה. זהו דבר גדול מכפי מידותיך". אבל מוטל לא השתכנע, "בכל זאת, כבוד הרב, אני רוצה בכל לבבי את העבודה הזאת". הסכים הרב, בירכו, ומוטל פנה לדרכו.

בהגיע לביתו, חזר לשגרת יומו הרגילה, כשראשו ורובו מונחים בפרנסה ובמסחר, וזמן מועט ביותר מוקדש לתורה ולתפילה. כך חלפו הימים - ראשון, שני ושלישי. והנה ביום שלישי בערב - חש לפתע מוטל כי ליבו נמלא ציפייה והתרגשות וגעגוע לקראת השבת ההולכת ומתקרבת. כי הרי בעוד שלושה ימים יהיה מוזמן להסב לשולחנו של מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא! הוא לא היה מסוגל לכלוא את התרגשותו, ושייתף אף את בני ביתו בציפייה העמוקה לשבת המתקרבת. בבוקר יום הרביעי ארכה תפילתו זמן רב מהרגיל. הוא חש דבקות ותשוקה להקב"ה, ושפך כמים ליבו נוכח פני ה'. ענייני המסחר נעשו תפלים בעיניו, והוא עסק בהם כלאחר יד, כשראשו נתון אל השבת המתקרבת. ככל שחלפו השעות, הלכה התרגשותו וגברה. ביום חמישי כבר לא היה מסוגל לעסוק כלל בענייני החולין והמסחר. תפילתו ארכה זמן ממושך מאוד, ולאחר מיהרה בהתרגשותו התכונן לכבוד השבת. הוא שטף וניקה את הבית, הבריך וקורץ, הכין מאכלי שבת, כשכל כולו ציפייה והתלהבות. עד שעה מאוחרת בלילה לא עלה על יצועו, אלא המשיך להכין את עצמו לכבוד השבת. ביום שישי כבר האירה כל דמותו של מוטל באור השבת. הוא ישב ועסק בתורה בהתרוממות הרוח, קרא במתיקות "שניים מקרא ואחד תרגום", והכין חידושים לשולחן השבת. כאשר נכנסה השבת - היה מוטל כלכיד אש. כאילו לא מצא מקום לעצמו מרוב התרגשותו ושמחה התפילות נאמרו בהתלהבות עצומה, סעודות השבת ארכו שעות ארוכות, כשמתוך לבבו פורצים ומשתפכים שירי שבת ודברי תורה. הוא כלל לא היה מסוגל לישון, כי בער כל כל כולו בשלהבת קודש. כך עברה כל השבת - ובמוצאי השבת, עם סיום ההבדלה, נפל ארצה והתעלף! תששו היה עד כלות

כוחותיו. בני ביתו העירוהו מעלפנו, והוא עלה על יצועו לשנת לילה ארוכה. וביום ראשון - חזר הכל להיות כרגיל! תפילות חפוזות וקלושות, וכל כולו שקוע במסחר ובטרדות החיים והזמן. חולפים יום ראשון, יום שני, יום שלישי... ושמוע ליל רביעי שוב אוזנות אותו ציפייה והתרגשות לקראת השבת המתקרבת, ושוב חוזר הכל על עצמו... לאחר שחלפו כמה שבתות כאלו, הבין מוטל כי צדקו דבריו של הרבי. התרוממות עצומה זו, כמו של הרבי, אינה לפי כוחותיו, אינה תואמת את מידותיו הרוחניות. הוא חש אל ביתו של הגאון רבי חיים וביקש שיקח ממנו את הברכה. הסכים הרב לדבריו, ואולם בירך אותו כי בזכות מצוות הצדקה שקיים, יזכה כל ימיו לחוש עונג ומתיקות וערבות מיוחדת בשבת קודש.

הכדורגלן שויתר על מקצועו בשביל שבת למרות ההפסד הכלכלי הגדול
התארחתי בחודש אייר בשנה זו באשקלון ביום השבת אצל משפחת בעלי תשובה, כדי לתת כמה דרשות בעיר זו. שאלתי את מארחי, הכיצד היה מהלך חזרתך תשובה? וסיפר לי סיפור מדהים, וכה היו דבריו:

שמי רמי הליט. עד לפני שנתיים הייתי שחקן כדורגל באשקלון. יום אחד, איני יודע אפילו למה ומדוע, גמלה בליבי החלטה: "די! לא בשבילי לגרום חילול שבת המוני לתושבי אשקלון והסביבה על ידי משחק הכדורגל!", והתעוררות זו נקרה במוחי ובליבי על אף היותי חילוני, וכנראה היה זה משום שלא יכולתי לסבול בראותי המוניים בלתי חלל שבת - ואני אחד מהגורמים. אמרתי זאת לאשתי, וייאמר לזכותם, כי תשובתה הייתה: אתה מחלטי! ובאשר לחלטי - אלך! פניתי להנהלה, והודעתי על התפטרותי בזמן האפשרי הקרוב ביותר, שהיה לעוד כחודשיים. ומה אומר! היצר הרע "שיחק לי אותה", פשוטו כמשמעו. במשך חודשיים אלו שנותרו לי בעל כורחי להמשיך במשחק הכדורגל, כאילו השטן נכנס לרגלי ושיחק עבורי את המשחק. "הצלחתי" לאין שיעור, בעיטות כדור לגובה 20-30 מטר, הפקעות שיערים וכדומה. כפי שאני הכרתי את עצמי - זה לא היה אני. כל בני הקבוצה התרשמו והתפלאו: רמי, איפה אתה מתאמן? מאיפה התקדמת בצורה כזו? זה לא אתה! רמי, תגלה לנו את הסוד. ובאמת לא היה כאן שום סוד לגלות. לא התאמנתי אצל אף אחד!

היצר הרע "שיחק לי אותה". פשוט שיחק לי בין הרגליים את משחק הכדורגל. הוא שיחק - לא אני. הוא שיחקה לי בבעיטות ומתיקות ובהכנסת ה"גולים". מאמן הקבוצה פנה להנהלה: לתת לרמי ככל אשר יבקש, נצחון הקבוצה תלוי בו, הוא המוביל! תאר לך, כבוד הרב, מה עברתי במשך חודשיים אלו, איזו מלחמה פנימית! לא עוד, אלא שאף פנו אלי מהנהלת האצטדיון בהצעות תוספות של משכורת, דירה במתנה, נסיעות לחו"ל. ובאותה תקופה הייתי בתהליך של קניית דירה, כך שהכסף היה נחוץ לי מאוד. ובנוסף לכך התחילו לחצים מצד אשתי והורי לשכנעני לחזור בי. והמלחמה מתעצמת כחודשיים תמימים - מיום ליום, וככל שמתקדם זמן חתימת הפיטורין - הנסיונות הולכים ומתגברים. בהגיע היום האחרון, ואני בעוצמת המלחמה הפנימית - ברגע האחרון גברתי על יצרי וחתימתי על התפטרות! חזרתי לביתי ושמחה בליבי על שניצחתי את יצרי ולא התפתיתי, אולם דאגתי בפני - מה יהיה? מה עושים עם פרנסה?

הלכתי ללשכת העבודה באשקלון וביקשתי מהם להציע לי עבודה, כיון שחתימתי על התפטרות מטעמי דת. כמוכן שחשבתי למחליף פרה בחמור, וברחמנות שריחמו עלי הציעו לי להיות גנן ולשתול פרחים... ולא די בכך, אלא גם מקום הצעת העבודה היה לא אחר מאשר - האצטדיון שבו הייתי משחק כדורגל... ובכן, מעתה - אני חוברי למשחק היינו מגיעים מדי יום לאצטדיון. שחקן למגרש הכדורגל - ואני לשתול פרחים ולעשות ערוגות לגפנים. ממשך רמי לספר: כבוד הרב, מעתה משכורתי כנגן הייתה למשך חודש שלם כערך משכורת שעה וחצי של זמן היותי שחקן כדורגל. אולם - מצהיר רמי - אני לא מתחזק! חס וחלילה. אני גאה ושמח, זכיתי להקים משפחה יהודית כשרה. עד כאן סיפורי של רמי. ובאמת אומר, התארחתי אצלו וראיתי שכנה ממש בביתו, וקויים בו הפסוק: "אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך, בניך כשתילי זיתים סביב לשולחנך". איזו הארת שבת! איזו שמחת שבת שורה בביתם! שמחה מיוחדת שקשה לתארה! וזכה רמי בגבורתו זו ללידת שבת לב רק אצלו - אלא אצל חמיו וחמותו, יסודתיו, הוריו, אחיו. כולם כולם נעשו שומרי שבת בהשפעתו. כי רמי לא היה צריך כאן להשפיע, עצם גבורתו ואומץ ליבו ובטחונו בה' - היו ההשפעה הטובה ביותר מכל מילה אחרת! (הרב יעקב ישראל לוגסי שליט"א, "מקור הברכה" עמוד 76)

להציל מילול שבת

סיפר הרב באקשט זצ"ל, כי בעת ביקורו של ה"חפץ חיים" בעיירתו, זכה הוא להתלות אליו ולחזות במעשיו ופעולותיו בקודש. נודע לחפץ חיים כי בעיירה ישנו יהודי, בעל בית חרושת ללבנים, המפעיל את המפעל גם בשבתות, כשהוא מנמק זאת בכך שאי אפשר לכבות את העבשן, כי אם מכבים אותו לשבת, לא יוכלו לעבוד שם גם בימי ראשון ושני, עד שיתחמם כראוי. פנה החפץ חיים לאותו יהודי ואמר לו: "הכרתי את אביך, הייתי בחתונתו, וגם הייתי בברית המילה שלך. אני איש זקן מאוד, וכשאבוא לעולם האמת, בודאי יבוא אביך לשאול אותי לשלומך. ומה אמסור לו? תגיד לי אתה" - שאל החפץ חיים כשהוא מתייפח בבכי - "האם אספר לו שאתה עובד בשבת? האם אוכל לגרום צער נורא כל כך לאביך?"! היהודי לא היה מסוגל לעמוד מול בכו של החפץ חיים, ומיד הבטיח לפרוש מאותו עסק ולמכור אותו. אבל החפץ חיים עוד לא נרגע, והאיץ בו: "אל תדחה זאת למחר, שמא לא תיפנה, אלא עכשיו מיד תעשה את כל הסידורים הנצרכים!" מספר זאת הרב באקשט ומוסיף: "עד עכשיו רועדות כל עצמותי בהיזכרי בבכיו של החפץ חיים!"

מעשה שאירע בעיר חולון. **עבר שבת** בין השמשות יצא יהודי בשם הרב סלוביטצקי לפקח על סגירת החנויות, והגיע לחנות אחת שהייתה פתוחה, ולקוחות רבים נדשו את מבואותיה. הרב סלוביטצקי נגש אל בעל החנות וניסה לשכנע שינעל את חנותו, אך זה סירב בעקשנות. בשלב מסוים נגש הרב אל המזוזה שהייתה בפתח החנות, ואמר בקול רם לעיני כל הנוכחים: "אני פונה אלייך המזוזה, כדי שתהיי עדה לאחר מאה ועשרים שנותי, שקיימתי את מצוות התוכחה שלי, וניסיתי בכל כוחי לשכנע את בעל הבית שישגור את החנות, ואת גם תמשיכי להעיד לפני ריבון העולמים שהיא, החנונית, היא סגרה את החנות!"! המאהה נעשתה בתקיפות רבה, ומיד לאחר מכן יצא מהחנות. ומה היה הסוף? מיד בתום דבריו של הרב הפך המוכר את עורו וציוה על כל הלוקחות שהיו בחנות לעזוב את המקום וסגרו את החנות. ללמדך שלעולם אסור להתייאש מנשמה של יהודי, שנחצבה ממרומים. ותשוקתה להקים את רצונו בוראה.

[א] יטול ידיו בכלי ג' פעמים בסירוגין ויש מקפדים שיש שמאל מעבירה לימין להניח על הכיור ויד ימין תיקח מהכיור אבל יד שמאל לא תעביר לימין [ב] צריך ליטול כל האצבעות והכף עד פרק הזרוע [ג] אחר הנטילה ג' פעמים בסירוגין, תשפשף את הידים זה בזה ג' פעמים: [ד] אחר השפשוף תיכף תגביה אצבעותיך עד הראש, ולפחות עד כנגד הפנים, ותברך על נטילת ידיים תיכף כאשר תקוף ידיך כדי שלא תהיה הגבהת ידיך לבטלה, כנו' בזוהר הקדוש שאסור להגביה ידיו בחינם, ותהיינה ידיך גבוהות וזקופות עד סיום הברכה, ותזהר כשתגביה שתי ידיך כנגד הראש שתכניס קשרי הזרועות (שהם אצילי הזרועות) לפנים מן הגוף על פי הסוד, ויפשוט שתי כפות הידים בעת הברכה כמי שרוצה לקבל בהם איזה דבר [ה] צריך לברך תכף קודם הניגוב [ו] כשמתעורר משנתו תיכף יטול לפני שיגע במלבושיו ולא ילבשם רק לאחר נטילה ה"ע - מתיר לנגוע בבגדים וללבושם והמחמיר תבוא עליו ברכה והישן לאחר חצות אין צריך להחמיר], אסור לילך ארבע אמות בלא נטילה, לכן יכין הכלים סמוך למיטתו שלא יצטרך לילך ד' אמות: [א.ה הישן אחר חצות אין צריך להחמיר]

[ז] אם קם משנתו ולא מצא כלי הנטילה סמוך לו, ואין אדם שיביאנו אליו, ילך פחות פחות מארבע אמות, ואם כלי הנטילה הקרוב אין בו שיעור הראוי ליטול ג' פעמים על כל ידיו, ומוכרח לילך רחוק להביא מים, אם יש במים המועטין לנטילה, עד קשרי אצבעותיו יטול עד קשרי אצבעותיו, ואחר כך יטול שנית כראוי, ועם כל זה ילך פחות פחות מארבע אמות: [ילקוט יוסף- יברך מיד בנטילת עד קשרי אצבעותיו אם המים רחוקים]

[ח] נטילת ידיים של שחרית אין נוטלין על גבי קרקע אלא בכלי, ואסור לשפוך מי הנטילה במקום שעוברין בני אדם כי רוח רעה שורה עליהן, ולכן ישפכם בבית הכסא ואם נודמן שנשפכו מי הנטילה בקרקע אז ישפוך על הקרקע ההיא מים טהורים הרבה לבטל מי הנטילה שנשפכו שם [ט] לא יברך ולא ללמוד כנגד כלי הנטילה שבו מי הנטילה עד יוציאנו או יכסנו כדון מי רגלים [ילקוט יוסף- מעיקר הדין מותר ללמוד כנגד מי הנטילה ומידת חסידות להחמיר]

[י] זוהר כל אדם לצוות את אשתו שתעשה כל יום נטילת ידיים לילדים הקטנים ואפילו שהם קטנים מאד, מפני שפעמים פושטים ידם ונוגעים במאכלים ויטמאום שתשרה סטי"א על המאכל ההוא, וגם הוא סגולה טובה לקטנים כדי שיגדלו בטהרה ויהיו גדולי הקדש:

[יא] זוהר לרחוץ פניו בכל יום, וגם ידיו פיו להעביר הרירין שבפיו, שמלבד שזה טוב לרפואת הגוף, יש בזה מצוה לכבוד קונו: [יב] לא יטול ממי שלא נטל ידיו עדיין, וכן לא יטול משרתת נדה, ולא ממשרת גוי או גויה, עם שנטל ידיו ואחר כך נגע בידיו של אחר שלא נטל ידיו, צריך לחזור ליטול פעם שנית:

[גכ] הישן ביום וכן הישן אחר חצות לילה צריך נטילת ידיים ג' פעמים בסירוגין, אך אין צריך ליטול לתוך כלי, אלא יכול ליטול על הקרקע אם אין כלי לפניו, ואין צריך לברך על נטילת ידיים, ובשעת הדחק אין צריך נטילת ידיים. אם ישן בחצות הראשון של הלילה שנת קבע שלו על מטתו, והקיץ קודם חצות יעשה נטילת ידיים ויברך [ה"ע- בלי ברכה והמברך יש לו על מה לסמוך], ואם היה ער עד אחר חצות לילה כגון שהיה בשמחה, וגם זה כשענור יטול ידיו ויברך. אם אחר חצות קודם שישן בירך ברכות השחר ואמר תיקון חצות ועסק בתורה בבוקר יעשה נטילת ידיים ג' פעמים, אבל לא יברך על הנטילה ואם לא ברך ברכות השחר ורק עסק בתורה הדבר ספק אם יברך על נטילת ידיים ומנהג העולם לברך:

[יד] אם ישן רק לאחר חצות, אף על גב שיכול הוא לברך ברכות השחר אחר חצות מכל מקום כיון שדעתו לישן אחר חצות מנהגו הוא שלא לברך ברכות השחר אלא רק בזמן שאנו נעורים כל הלילה כמו ליל הוש"ר וכיוצא דאז אנו מברכין ברכות השחר וכן ראוי לנהוג: [ה"ע- כן המנהג לברך בבוקר] [טו] לא יגע בידיו קודם נטילה לא לפה ולא לחוטם ולא לאוזניים ולא לעינים ואפילו שהם סגורות ונוגע מבחוץ, ואם בא לו חכוך בכל הנוצר לעיל בתוך שינה יחכך על ידו בגד, אבל בשינה של היום או שינה אחר חצות לילה אין צריך להזהר בכל הנוצר לעיל, אף על גב דכתבנו דיטול ידיו ג' פעמים:

[טז] אלו דברים שצריכין נטילה ג' פעמים בסירוגין משום רוח רעה, הקם מן המטה מן השינה, והיוצא מבית הכסא אף על פי שלא עשה צרכיו, ואם הכניס רק את ידיו, ומספיק פעם אחת, והמחמיר לרחוץ ג' פעמים תבא עליו ברכה, וכן המשמש מטתו, וההולך בבית הקברות, וההולך בתוך ד"א של מת, וכל שכן נוגע במש יטול ג' פעמים, והמנהג לא לנגב ידיים כשיצאים מבית לעמין הוא לא מעיקר הדין, אלא כדי שלא יסיחו דעתם מן זכרון המות, ולכן מי שקשה לו הדבר מאד ומצטער, ינגבם במגבת: [ילקוט יוסף - מצד הדין מותר ובפרט בחורף]

אין צריך להזהר בכל הנך ליטול לתוך כלי, וכן ללכת פחות מארבע אמות אלא רק בקם משנת לילה אבל צריך שיטול ג' פעמים בסירוגין, וגם שיטול שיעור רביעיית:

[יז] ואלו דברים שצריכין נטילה מפני נדנדוד רוח רעה, דדי להם בפעם אחת ואין צריך ג' פעמים בסירוגין, ואלו הן היוצא מבית המרחץ, והנוטל צפרניו ואפילו לא נטלן כולן, והיכא דצפרניו עודפין על הברש על ליטול ג' פעמים, והמחמיר גם במרחץ ליטול ג' פעמים תבא עליו ברכה: ואלו דברים שאין צריכין נטילה כי אם רחיצה כל דהו, דהיינו שיטול ידיו פעם אחת משום נקיות, ואלו הן החולץ או נועל מנעליו בידיו שנגע בהם, והוא הדין אם נוגע בהם אחר שלבשם, או אחר שחלץ אותם, ונוגע בנעלים חדשים אין צריך נטילה, וכן עוד נמי צריך רחיצה

פעם אחת משום נקיות אם נגע בגרעין [ה"ע- נכון שיטול ג' פעמים] או בשאר מקומות המכוסים שבגופו, אבל מקומות המגוללים כגון פנים ועורף וצואר וכן הידים עד סוף הזרוע אין צריך רחיצה, ויד שמאל אפילו אם נוגע בפרק הסמוך לזרוע שמניח שם תפילין עד אחר שני שלישי הפרק ההוא חשיב בכלל מקומות המגוללים, אבל יד ימין שאין מניחין בה תפילין ש"י, אם נגע באותו פרק שאחר פרק הזרוע צריך רחיצה דחשיב ממקומות המכוסין, וכן האשה גם כן חשיב הפרק ההוא בשתי ידיה בכלל המכוסים, אם נגעה בזרוע רחיצה. ובמקום שדרך הנשים לכסות פקתי זרועותיהם הסמוכים לכף שזרעם להניח לולאות סמוך לכף בראש הזרוע להדבק בקונו הכתונת מכסה כל הזרוע, אז גם אם נגעה בזרוע צריכה רחיצה משום נקיות, וכן הדין בזמן שמנקת את בנה שדרכן להיות מגולין תמיד אם נגעה בהם אין צריכה רחיצה, אבל אם אינה מנקת שדרכן להיות מכסות אותם החופרי אז הם בכלל מקומות המכוסים, וצריכה רחיצה אם נגעה בהם, וכן החופרי בראשו והמפלא כלי אפילו לא מצא בהם כינה וכן הנוגע בכינה צריך רחיצה פעם אחת משום נקיות:

פרשת ויצא - דיני אשר יצר ועוד

[א] המששה נקביו עובר משום בל תשקצו בין בגדולים בין בקטנים, אך בקטנים יש גם חשש סכנה ועקרות ח"ו, ואם מרגיש צורך אפילו באמצע הלימוד ילך להתפנות ואם לא עושה כן הוי מצוה הבאה בעבירה, והמקל בזה מונע ממנו טהרת המחשבה, ומי שהוא בעל נפש ורוצה להדבק בקונו צריך להיזהר שיהא גופו נקי בכל שעה: [ה"ע- אם עוסק בתורה או בקריאת התורה, ההלל וכו' יוכל להחזיק עצמו שיעור פרסה (שעה וחומש) ואפילו אם מסופק אם יוכל להחזיק עצמו שיעור פרסה רשאי להתמין עד שיסיים העניין ואם אינו יוכל להחזיק עצמו שיעור פרסה נכון שיפסיק אלא אם כן חושש לביטול תורה או שהוא תלמיד למד תלמידים]

[ב] וכן כשיושב על מיטתו לא יתעצל מחמת הקור להתפנות ויטול לפני כן ידיו ויתפנה ואחר כך יטול שנית ויברך על נטילת ידיים ואשר יצר ולא ידבר עד הנטילה השנית.

[ג] אם יכול העמיד את עצמו שיעור הילוך פרסה אין בו משום בל תשקצו, ולא משום סכנה בין בגדולים בין בקטנים, ויש אומרים שאפילו פחות מזה אם כח הדוחה אינו יכול להיות גובר על כח המחזיק, אלא רק על ידי סיוע שידחוק האדם את עצמו מעט כדי להוציא הפסולת, אין נקרא זה משהה נקביו בידים כדי שיעבור על בל תשקצו, כיון שכח הדוחה צריך לסיוע שלו שידחוק את עצמו מעט, וזה שאינו דוחה אינו אלא שב ואל תעשה הוא, אבל אם נתגבר תאוותו מאד עד שכח הדוחה גובר על כח המחזיק להוציא הפסולת מבלתי שיצטרך לסיוע הדוחק שידחוק האדם את עצמו אפילו מעט הרי זה עובר על בל תשקצו אם משהה נקביו:

[ד] יסגור דלת בית הכסא אפילו בלילה בחושך משום צניעות, ומכל מקום במקום צורך גדול והוא בחושך, ואין רואהו יש להקל. אזהרת הצניעות בבית הכסא הוא כדי להכניע הרוחות רעות:

[ה] לא יגלה עצמו עד שישב, והנכון שלא לגלות אלא מלפניו טפחיים ולאחריו טפח, אך אם המקום מטונף יגלה כפי הצורך לפי המקום, וכל מה שאפשר למעט בגלוי ימעט, וכן נמי כל שיש חשש טינוף יש להקל בבית הכסא שיש בו מחיצות ודלת סגור, ולכן בזמן הזה דעל הרוב כלל בתי כסאות יש בהם מחיצות ודלת סגור אין מקפידין בענין הגילוי כל כך:

[ו] לא יכנסו שנים ביחד לבית הכסא, אלא יכנס אחד לבדו ויסגור הדלת בעדו ואפילו השני הוא קטן [ז] כשנפנה בשדה במקום מגולה יתרחק עד שלא יוכל חבירו לראות פירועו מה שמגלה מבשרו אבל אין איסור שיראה גופו המכוסה, אבל אחורי הגדר נפנה גם קרוב לחבירו ששומע חברו קול עטושו של מטה, דשמיעת עיטוש של מטה היא בזה איסור צניעות, אלא כבוד האדם, ומי שאינו מקפיד אינו מקפיד, וכן בימי חכמי התלמוד לא היו מקפידין על זה

[ח] וכל זה הצניעות לא נאמר אלא בעושה צרכיו בגדולים, אבל להטיל מים התירו אפילו בפני רבים וביום משום חשש סכנה שלא יהא עקר, ולכן אסור לנהוג צניעות ולהמתין אם צריך לכך:

[ט] במקום שאין מוקף מחיצות אסור לפנות גדולים בין מזרח למערב, אלא יפנה בין צפון לדרום, ובמקום שיש מחיצות מותר אפילו בחצר גדולה, ואפילו בין רק מחיצה אחת במערב, יושב סמוך למחיצה ונפנה ואחוריו למערב כלפי המחיצה, ואם היא במזרח יושב בצידה ואחוריו לנפנה ושיעור המחיצה בזה אין צריך שתהיה גובה עשרה אלא כל שאין פירועו מגולה שרי, ולכן אם היא קטנה יפנה סמוך לה ממש באופן שתגין שלא יתגלה פירועו, ויש אומרים דאפילו במקום מחיצות צריך לדקדק בזה שלא לפנות בין מזרח למערב אלא בין צפון לדרום, ונכון לחוש לדבריהם, וכן מנהג בגדד

[י] לא ידבר שום דיבור בבית הכסא אפילו דברי חול אך מותר לנחור דאינו מוציא אותיות מפיו: [לצורך הפסד ממון או חולי או להשיב לקריאה טלפונית יש לו על מה לסמוך אבל יקצר כמה שאפשר - ה"ע]

זוהר הקדוש מתורגם - הגר בין הצדיקים מתברך

משום כִּן שְׁנֵינוּ, לְעוֹלָם אֵל דְּרוּ אֲדָם אֶלְאָּ בְּמִקוּם שְׂאֵנָשִׁי מַעְשֶׂה דְרִים בְּתוֹכוֹ. מִהָ הַטַּעַם: מְשוּם שְׂאֵזִי לְזִהָ שְׂמִידוֹרֵוּ בִּין הָרִשְׁעִים, מְשוּם שְׂהוּא נִתְפֶסֶּ בְּחֶסֶד אִיְהוָה, וְאֵם דְּיִירוּ בִּין צְדִיקִים, מְסִיבִים לֹ בְגֻלְלָם שְׂהָרִי בֵּין חֶסֶד אִיְהוָה דְּיִירוּ בְּרֵאשִׁיתָם בִּין קְפִיטְקִיאִים, וְהַשְׂעָה הִיְתֵה דְחִיוְקָה לֹ וּמִחֲלוֹת רוּדְפוֹת אֶחָרָיו. נֶסֶע וְשִׂם מִדּוֹרוֹ בִּין בְּעֲלֵי מְגִינֵים שֶׁל צְפוֹרִי, וְעֲלָה וְזָכָה לְכֶמְהָ טוֹבוֹת, לְכֶמְהָ עֲשָׂרָה, לְכֶמְהָ תוֹרָה, וְאֶמְרוּ: כָּל זֶה זְכִיתִי עַל שְׂכָנְכִסְתִּי בִּין אוֹתֶם שְׂהֶקְדוּשׁ בְּרִוּוֹ הוּא מְשָׁגִיחַ לְהִיטִיב לְהֶם. [זוהר בא דף מב:]

אמרי חז"ל - שבת ר"ת שנתבשר בשורות טובות כתוב בפרשה "ולמען תספר באזני בנך וכן בנך וגו'" למה תבשר באזני בנך היה צריך לומר ולמען תספר לבנך? אלא שכאן הקב"ה רוצה שנספר את סיפור יציאת מצרים, ונדאג שזה יכנס לאוזניים של הבן ולא יצא לעולם, וממילא אם תספר יפה לבנך הדברים יקלטו יפה לאוזניו ויחזרו עמוק לתוך ליבו לאורך זמן. **וכן התורה אמרה ולמען תספריה**, ולא למען תלמדי' או תשנני'. לרמוז לנו שאם אתה רוצה שהבן שלך יבין את דבריך וישמח לשמוע תעביר את זה בצורה סיפורית שיהיה ערב לאוזן כיוון שאדם מטבעו נמשך לסיפורים ולא משנה מהי רמתו השכלית והרוחנית של שומע הסיפור כל יהודי מגדול ועד קטן פיסית או רוחנית או שכלית כולם אוהבים לשמוע או לקרא סיפורים. ומי לנו גדול מהמגיד מדובנא רבי יעקב שהיה גדול הדרשנים ויותר מחצי דרשה היה רק סיפורים ומשלים. כתב הבן איש חי שאדם שהדרשן צריך לשלב שלוש סיפורים שלוש אגדות ושלש הלכות. וכך היה דורש רבי מאיר בעל הנס. כתוב למען תספר לבנך וכן בנך מכאן שהסבא חיוב לספר גם לנכדיו

ראובן הזמין לחברו שמעון מחו"ל מחברה אינה יהודית ארבע מגבות קטנות לחברו והם שלחו לו בטעות חמש מה הדין המגבת החמישית ומי זכה בה האם המזמין או חברו

תשובה : לגבי המגבת החמישית טעות הגוי מותרת כפי שנספק בשו"ע סימן שמח סעיף ב ברמ"א וגם אם ירצה לקדש שם שמים הבנתי שהחברה בחו"ל יאמרו לו להשאיר את המגבת אצלו ולא להחזיר עשירי רק לברר מי זכה במגבת האם ראובן המזמין או שמעון חברו ששילם את הכסף כתוב בשולחן ערוך חושן משפט סימן קפג סעיף ז שלח שלוחו לקבל מעות מהעובד כוכבים, וטעה העובד כוכבים ונתן לו יותר, הכל לשלוח ומוסיף הרמ"א : ודווקא שידע השלוח בטעות קודם שבאו ליד המשלח, אבל אם לא ידע בטעות הוא ונתנו ליד המשלח, הכל של המשלח לכן לפי שולחן ערוך זכה בזה המזמין ולא המשלם אבל אם נתן לו את הכל כתב הרמ"א זכה בזה המשלם

שאלה : משה מסר חפץ ללוי לשומרו ולוי נתן את החפץ לאשתו שתשמור עליו ונגנב האם לוי פשע בזה שנתן לאשתו **תשובה :** כל המפקיד חפצים על דעת אשתו ובניו של השומר מפקיד שיכול לתת להם לשומרם ולכן פטור ושונה הדין משואל שאסור להחזיר לאשת המשאל כיון ששואל כל ההנאה שלו החמירו בו (סמ"ע ש"מ ס"ח)

כשיש אמונה ובטחון בה' זוכים לישועות גדולות

לכאורה מדוע היה צריך כל כך הרבה מכות היה מספיק לתת למצרים מכה אחת ולשחרר את עם ישראל ובפרט שבחמש מכות אחרונות פרעה רצה לשחרר אלה שהקב"ה הכביד את ליבו מדוע היה צריך להכביד את ליבו

התשובה היא שהמכות לא נועדו בשביל המצרים אלא בשביל עם ישראל כיון שאם היתה מכה אחת היו אומרים מקרה אבל שרואים מכה אחרי מכה איך הקב"ה משדד את מערכות הטבע אם כן ודאי זהו רק מעשה ה' והסיבה שהקב"ה השתמש במצרים לחזק את אמונתם של ישראל כיון שהם קלקלו את אמונתם של ישראל בשעבודם הם יגרמו לעם ישראל להאמין בה' וכן משום שנתחייבו על שיעבוד ישראל אדם שמאמין שהכל מה' ואין עוד מלבדו ואין שום חכל מבלעדיו אלא הכל מה' יתברך והכל אחדות פשוטה והכל מכוון ויתברך זוהי סגולה לבטל מעליו את כל הדינין

כותב נפש החיים שער : פרק יב וז"ל ובאמת הוא ענין גדול וסגולה נפלאה להסיר ולבטל מעליו כל דינין ורצונות אחרים שלא יוכלו לשלוט בו ולא יעשו שום רשע כלל. כשהאדם קובע לבבו לאמר הלא ה' הוא האלקים האמתי ואין עוד מלבדו יתברך שום כח בעולם וכל העולמות כללוהכל מלא רק אחדותו הפשוט ית"ש. ומבטל לבבו ביטול גמור ואינו מושך כלל על שום כח ורצון בעולם. ומשעבד ומדבק טוהר מחשבתו רק לאדון יחיד ב"ה. כן יספיק הוא יתב' בידו שממילא יתבטלו מעליו כל הכחות והרצונות שבעולם שלא יוכלו לפעול לו שום דבר כלל. עכ"ל

מסופר על הרב מבריסק שעבר את כל גרמניה בזמן השואה ללא דרכון והיה אם היה תופס אותו חייל גרמני אחד דתו למוות והוא כל הזמן קיים את דברי נפש החיים שאין עוד מלבדו ולא קרה לא כלום והיה לזמן קצר הסיח דעתו פתאום בא אליו חייל גרמני ואמר לו פספורט הוא לא התייחס לחייל אלא שוב חשב בעין אוד מלבדו והחיייל לא התייחס אליו יותר והמשך הרב כך עד שחצה את כל גרמניה

וכן הסיפור של הרב גלינסקי שהיה נידון למוות ברוסיה ה' ישמור הוא ועוד כמה אסירים ביניהם היה כומר פרובסלבי שראה את הרב גלינסקי שהיה אז צעיר רגוע ושלו לעומת כל האסירים והכומר ביניהם שנידונו למוות שהיו מפוחדים מאד אמר לו הכומר אתה תנצל בזכות האמונה שלך הרב גלינסקי נפטר בישראל מעל תשע"ג

ויש סיפור על אברך שאשתו ל"ע דיממה לאחר הלידה ולא הפסיקה לדמם הרופאים נותנים מנות דם ולא מצליחים לעצור את הדימום אמרו לו הרופאים שאם המצב ימשך כך לא נשאר הרבה מה לעשות הוא התחזק בנפש החיים דלעיל הנס קרה הדימום נפסק בפתאומיות וכן היוולדת ניצל הכל אך ורק מכח האמונה

בטחון בה' ענינו כמו שאדם בוטח באביו אם הוא עשיר גדול ולא דואג כלל על הפרנסה כך אדם צריך להרגיש כלפי הקב"ה שהקב"ה הוא ברא את כל העולם המופלא ואין סוף בחכמה ובינה אין סופית ודאי יכול לדאוג לך ולפרנסתך רק אומר הקב"ה תבטח בי כמו בן שבן בוטח באביו עשיר מופלג

לפנינו מעשה המווא בגליון השגחה פרטית על כוחו של בטחון בה' על אביו של הרב פלדמן, אביו היה מפורז את כספו לצדקה בעין יפה מאד הוא היה במחנה עבודה ברוסיה ולא הסכים לעבוד בשבת במוצאי שבת היכו אותו נמרצות וכולו היה שבר כלו וכך פטרו אותו כמה חודשים מהעבודה ולבסוף גם קיבל שחרור הוא זי"ף הרבה אישורי יציאה מרוסיה ואמר בנו שהרבה חייבים לאביו את חייהם משום כך אביו התחייב לחתונה עבור דירה 150 אלף לירות בנו שואל אותם מנין הכסף להתחייבות אמרו לו שיש לו פנסיה שאמורה לצאת בסך 150 אלף לירות בנו ביקש שיעביר אליו את הכסף כיון שידע שאם

הכסף יהיה אצל אביו הוא יעביר הרבה מכסף לצדקה אביו קיבל את ה-150 אלף לירות מיד חלק 50 אלף לצדקה ונתן לבנו את ה-100 אלף לירות אמר לו בנו ומה עם ה-50 אלף לירות שחסר אמר לו אביו זאת לא בעיה בנו החליט לקנות דולרים בסכום זה הצד של הכלה אומרים שאנו קונים דירה ומחכים לסכום ההתחייבות הבן סיפר לאביו אמר לו אביו זה לא בעיה אמר לו בנו מנין עוד 50 אלף דולר אמר לו אביו זו לא בעיה שלך ומספר הבן אני מפאת כבודו של אבי שתקתי, הבן אמר לצד הכלה שהכסף יגיע מוצאי שבת ביום שישי משרד האוצר החליט ליקר את הדולר בעוד 50% וכך לפני מוצאי שבת הסכום עלה ממאה אלף לירות למאה וחמישים אלף לירות כשאבא לא ידע כלום מזה שקנה בנו דולרים וזה גרם שעלה לו הסכום אלא היה לו בטחון גמור בה' יתברך

וכן הסיפור עם האברך בארצות הברית שאמר שיש לי אבא עשיר. היה אברך בארצות הברית שהבת שלו לא התפתחה הרופאים לא עלו על הבעיה לקראת סוף גיל שנתיים של הילדה עלו על הבעיה שחסר לה כרומוזום מסוים המסייע להתפתחותה הרופא אמר לו שישנה זריקה שיכולה לרפאות את הילדה אבל היא עולה 2.2 מיליון דולר והזריקה מועילה עד גיל שנתיים ונשאר רק כשבוע וחצי לסיום גיל שנתיים אמר אותו יהודי תכין את הזריקה אני אשלם לך את הכסף שאל אותו הרופא מנין אמר לי יש לי אבא עשיר שאל הרופא מיהו אמר לו אבא שבשמיים הרופא שמע כך אמר לו אני רוצה את כל הכסף מזומן לפני הזרקת הזריקה האברך היקר פירסם את עצמו בכל אפשרות המדיה וגייס תוך שלושה ימים 2.5 מיליון דולר תרמו לו 124000 אנשים ואמר לרופא הנה הכסף, הבת קיבלה זריקה והבריאה, סיפור זה הגיע לנשיא ארה"ב דונלד טראמפ, שאל הנשיא את שר הבריאות כמה מקרים כאלה יש בכל ארצות הברית אמר לו השר 4 מקרים אמר לו הנשיא אם כך הכל על קופת המדינה אם כן האברך קיבל את כספו בחזרה 2.2 מיליון דולר וישנה הלכה שאם אספו לאדם כסף ולבסוף לא היו זקוקים לכסף כיון שהתבזה שאספו לו זכה בכסף אם כן אותו יהודי זכה גם בזריקה בחינם וגם קיבל 2.5 מיליון דולר הכל בזכות אמונתו הפשוטה יש לי אבא בשמיים עשיר והאמין בכך בכל ליבו שה' ישלח לו את הכסף עד שאמר זאת לרופא למרות שנראה כך כחסר שכל בזכות אמונתו קיבל גם את הזריקה וגם 2.5 מיליון דולר

הנה הגאון הגרי"ח זוננפלד זצ"ל, כשהגיע המצב הכלכלי בביתו להיות קשה מנשוא וכבר מזמן אזהל פרוסת הלחם האחרונה, רק אז יצא הרב לחפש פרנסה. הוא עלה במדרגת הרחבות של השכונה, פנה לצאת בעד השער שליד ביה"ח "משגב לדך" והנה לפתע נצצו לעיניו שני "נפוליאון" זהב, מטבע שערכה היה עצום בימים ההם. אמר הגאון זצ"ל: "אפשר כבר לחזור. יש לי, ברוך ה', כבר פרנסה".

כן סיפרו על הסבא מנוברדוק, שפעם היה יושב ביער עם נר דולק ולומד תורה. לפניו שהנה כבה אמר: "ריבונו של עולם, אני מאמין באמונה שלמה שתמציא לי נר דולק להמשיך ללמוד תורה." פתאום ראה צורת יד שהושיטה לו נר דולק ונעלמה.

באגרות חזו"א (סימן קסא) כתב: הפרנסה שלי בנסים תדריים. ובאגרות מרן הרב שך (ח"י דף עט), כתב: אני, ב"ה, מקיים מצות חומש (אני מפריש לצדקה 20% מכספי) ולא חסר אצלי כלום.

וידוע מה שהרב מבריסק זצוק"ל היה נזהר שלא להשאיר בכלל לחם בבית. זאת על מנת לחיות מאחרת את הצפייה למה שכתוב: "ברכת ה' היא תעשירי" ו"ברוך ה' יום יום יעמס לנו". כך היה חי כאוכלי המן במדבר. ובפרוץ מלחמת העולם השנייה, כשהיה הרב בורשא שבפולין, ושרר מחסור גדול בלחם, תמך בו עשיר אחד וסיפק לו מדי יום לחם לפי הטף. רק בח' בתשרי השאיר לחם למחרת היום, מפני שהוא ערב כיפור ויש, כידוע, מצוה לאכול לחם בתשיעי (ברכות פ. א.). בבוקר יום התשיעי בא העשיר והביא לו לחם ומיני תבשיל. לפתע, נבלו פצצות בקרבת מקום ומן ההדף והאבק הרב היתקלקל האוכל. אמר אז הרב מבריסק: "כנראה שגם בערב כיפור התייך צריך לבטוח בה' ולא להכין מאתמול, כי באופן זה אפשר שלא היה ניזוק האוכל ע"י ההפצצה".

אחד רצה להתגרש בא לעורך דין ואמר לו אני רוצה לנקום באשתי על כל מה שעשתה לי לפני שאני מתגרש מה אחת מציע אמר לו עפשום תהיה שלושה חודשים בעל מצוין תחמאי לא פחות מעשר מחמאות ליום תעניק תקנה תעריך תעורר בבית תהיה בעל למופת שתדע מהי הפסידה וזוהי נקמה הכי מובה לאחר שלושה חודשים תעורר דין מתקשר ואומר לו אני מחבה לך אמר לו למה להתגרש יש לי אישה הכי מובה בעולם. כשהאדם משתנה לטובה גם האישה משתנה לטובה וכל הסובב משתנה ונהיה יותר נעים והחיים יותר טובים ונעימים רבה לפני שלימד לחכמים אמר מילתא דבדיחותא ובדחי רבנן לוסוף ישב באימה ופתח בסוגיא [שבת ל:]

מי שבידך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב משה אהרן ודוד וזולו וברכה חזד, צפורת חזד ומפחנת, חי ונאביה חזד, וזולו וברכה חזד, משה חיים בן אביבה, עמי וישנה כון, אליהו ורות נחמה חזד, רפי ואביבה ודודו, שמואל ונורית חזד, כהן שמעון ומרים, מיכאל ואליס חזד, עמוס ריאל ואוריה חזד, יהונתן ושיילת חזד, חנוך ודניאל פראגני, יוסף ומינה חזד, הרב אהרן חזד, בת שבע חזד, וכל משפחתה, אברהם וסגיילית מסס, ר' יעקב צבאן, דוד ואילנה ביתן, ר' יעקב צבאן, כהן ורחמיים וסווי, ר' רבקה ובל, ר' ברוך ויטנר, ר' לוינו מן תהילה בת שרה, ר' רבקה בת רות עינב ליטל ומול אורן בני צפורת. ותרומים לכוללי קול כמוס, כולל יום, כולל ליל שיש, כוללי בין הזמנים, ועוד, ולענין השבועי. מלך מלכי המלכים בתחומי ישמור וחיילים מכל צהר וזק נצילם יגיעה כובכ מערכתם ובכל אשר יפנו ושיכלו וכל אשר יעשו יצליחו ויבטל הא-ל גזירות קשות ויבטלו עליהם כל גזירות טובות וברכות מרובות, וזכות תהרה תגן בימים וימלא כל משאלות ליבם לטובה, לחיים טובים ומוצלחים, ויסיר כל מחלה וכל דבר רע ונהיה תמיד שמחים ומואשרים אכ"י. לעיני: יורם בן זילי, רחל בת מזלה, אליהו בן מנחם.